

volgen, Frankrijk met de 4 andere groote mogendheden, te Londen vertogenwoordigd, een laatste protocol heeft getekend, waarbij het zich verbodt om zich met de voorstellen van den Koning van Holland te vereenigen.

-- In Frankrijk bevinden zich tegenwoordig ongeveer 13000 uitgewekenen, van welke 6,634 geldelijke ondersteuning genieten, namelijk 14 Duitschers, 568 Italianen, 870 Spanjaarden en 5182 Polen.

-- Te Méandra nabij Grenoble, in het Departement de Isère, zijn den 22 der afgeloopen maand, des morgens omstreeks zeven ure, hevige schokken van aardbeving gevoeld geworden, waardoor verscheiden huizen ingestort, de muren van anderen gescheurd en vele meubelen omvergeworpen en verbrijzeld zijn. Gelukkig is niemand hierbij omgekomen, hetwelk daaraan moet worden toegeschreven, dat de meeste inwoners zich op dat uur in het veld bevonden.

-- Ten opzichte van de beoordeeling van wijlen den Prins de Talleyrand verschillen de Franche dagbladen veel. Indien men het *Journal des Débats* leest, was hij een groot man (*un homme supérieur*), doch volgens *le Quotidienne* van den 23 Mei, heeft die groote man gedurende zijne lange levensloop geen enkel bewijs van talent of bekwaamheid gegeven. Volgens de dagbladen *la France*, *l'Europe* en andere, heeft men geen regt, om het geweten (*la conscience*) van een man te onderzoeken, die zich bekeerd heeft; doch volgens *le National*, *le Courrier Français* en *le Journal du Commerce*, heeft de Talleyrand door zijne bekeering zijne laatste daad van schijnheiligheid (*d'hypocrisie*) gepleegd. Indien men zijne daden dan ook nagaat, kan hij als staatkundige groot te noemen zijn, doch als mensch was hij een schijnheilige en een slecht mensch. Dat hij geen bewijzen van talent en staatkunde heeft gegeven, gelijk *le Quotidienne* zegt, is eene vergissing, want waarom zouden de onderscheidene Gouvernemen ten van Frankrijk hem dan telkens geknipt hebben? Waarom zou Napoleon hem met posten en rijkdommen hebben overladen, een man, die tegen den dwingeland, toen deze hem kennis gaf, dat hij ook Spanje wilde veroveren, durfde zeggen: *C'est le commencement du fin, Sire!* Het *Journal de Paris* bewijst dan ook, dat, zoo de Talleyrand, na alle gouvernemen ten van Frankrijk gediend te hebben, zich achtervolgelijk tegen dezelve heeft verklaard, zulks is geweest, om dat die besturen van den regten weg afgingen, waarop hij dezelve niet volgen wilde. Hij was een bekwaam prelaat, dat is, hij was listig; doch zijn eigenbelang deed hij voor dat der Roomsche Kerk gaau, van daar, dat de Paus hem in den ban deed. Hij was daarna een geslepen staatsman, want zoodra hij gevaar bemerkte, maakte hij zich weg. Volgens zijne verklaring, deed hij alles voor het welzijn van Frankrijk; maar hij vergat daarbij zich zelven niet: rijkdommen waren hem niet onverschillig. Een Fransch liberaal dagblad noemt hem een *vieux roue*, waaruit men alleen zou kunnen afleiden, dat hij niet naar den zin der liberalen, der republiekijnen en der Jacobijnen heeft gehandeld. Daartoe was hij dan ook te slim. Een Duitsche geleerde zegt, dat de Talleyrand een zeer begaafd mensch was, want dat daden, die andere mannen tot hun verderf zouden gebragt hebben, hem groot deden worden. » Een Staatsman, namelijk, wiens woorden staatkundige kracht bevorderde, een Bisschop, welke gehuwd aan een bigotisch hof durfde verschijnen. »

-- Men zoude zeggen, dat wanhoop zich van Don Carlos en deszelfs aanhangers begint meester te maken. Sedert een maand ziet men op de grenzen vele Carlistische Officieren, die het hoofdkwartier hebben verlaten en op Fransch grondgebied zijn gekomen. De Fransche politie staat hunne bewegingen van nabij gade en noodzaakt hen zich binnenlands te begeven, ten einde niet zoo gemakkelijk met de Carlisten in Spanje gemeenschap te houden. Intusschen verzekert men, dat voor weinige dagen omstreeks Pau tusschen de Carlistische vluchtelingen en ettelijke Fransche uitgewekenen een conciliabule is gehouden, na afoop waarvan de Baron de los Palles weder naar de hoven van het noorden is op weg gegaan, ten einde voor den pretendent nieuwen onderstand te verzoeken. Indien men hem niet onverwijld aanzienlijke geldsommen toezendt zal hij zich onmogelijk in de Baskische gewesten kunnen handhaven. De hoven van het noorden schijnen echter moede te worden met het zenden aan Don Carlos van eendelooze subsidien. Ook weet men het herigt van Munagorri opstand het vertrek heeft tegengehouden, van een vaartuig dat te Genua voor de Spaansche kust zeilre lag.

Indien het gouvernement der Koningin op dit oogenblik eene geldleening konde verwerven, groot genoeg om in de dringende oorlogskosten te voorzien, zou de pretendent onmisbaar spoedig van het Spaansche grondgebied verdreven en zijne partij vernietigd zijn.

-- Het getal der ontevreden Carlisten, die zich met Munagorri vereenigen, schijnt dagelijks toe te nemen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 3 Juny. De aandrang naar den schouwburg te Berlijn bij de eerste voorstelling welke de hooge gasten aldaar bijwoonden was zeer groot; niet minder dan 20,000 brieven met verzoeken om 60 à 70,000 plaatsen, zijn bij de directie ingekomen, terwijl nauwelijks 6 à 700 plaatsen voor particulieren verkrijgbaar waren.

-- Men meldt uit Berlijn dd. 31 Mei, het volgende:

Koning Leopold van België heeft aan de deputatie, die hem het adres des senaats met betrekking tot de handhaving der integriteit van Luxemburg en Limburg ter hand stelde, geantwoord op eene wijze, welke laat vermoeden dat hij verlangen zoude, dat Luxemburg en Limburg geheel aan België bleven. Het is in de daad opmerklijk dat Koning Leopold eene verklaring gedaan heeft, welke men geenszins van hem verwachtte. De troon van Leopold is door eene revolutie opgericht. Men heeft het, in het belang van den Europeeschen vrede, geraden gevonden, denzelven te ondersteunen en te grondvesten, en Koning Willem der Nederlanden werd daarvan het slagtoffer. Destijds waren echter de politieke vizigten ontrustend, en men bewilligde wat men zekerlijk thans niet bewilligen zoude, maar de groote Europeesche Mogendheden zijn allen tot de billijke overtuiging gekomen dat men aan Koning Willem geene verdere offers kan opleggen. En wanneer

men zulks ook doen wilde, wanneer men ook - hetgeen trouwens niet in het gebied der mogelijkheid ligt - Luxemburg en Limburg aan België wilde toekennen, hoe ware dit te doen?

Groothertogdom Luxemburg behoort tot Duitschland. De Duitse Bond is uit Europeesch staatkundige redenen bereid, een gedeelte van dit Groothertogdom aan België af te staan en daarvoor van Koning Willem in Limburg eene vergoeding aan te nemen. Doch de Belgen willen geheel Limburg en geheel Luxemburg en dus aan Duitschland, dat niet het minst met de Belgische revolutie te doen heeft, een land ontscheuren, en Koning Willem, door het behouden der geheele provincie Limburg, de onmogelijkheid brengen, Duitschland voor het verlies van grondgebied in het Luxemburgsche te kunnen schadeloos stellen. Al wie vermoeden kan dat de Londensche conferentie iets anders nagestreeft heeft, dan de Duitsche Bond en van Koning Willem zoude vorderen dien zit waarlijk het hoofd niet op de regte plaats. Daerlijk in België schijnt algemeen deze ziekte te heerschen. Zekerlijk zal men van België's zijde, bij eene voltrekking der artikelen, de vrees voor eenige nieuwe revolutie in België te doen brengen. Doch het zoude er inderdaad treurig uitzien, indien de vijf groote Europeesche Mogendheden niet gelukken konden het verdrag van 15 November 1831 te voltrekken, zonder daardoor de rust in België gestoord wierd.

-- Men meldt uit Hamburg dd. 1 Junij. Het stoomschip *De colai 1*. Kapt. Stahl, met 132 passagiers en 33 man equipage aan boord, is op deszelfs reis van Petersburg en Travemünde den nacht van 31 Mei, omstreeks half twaalf ure, niet ver van Groot Klintz, circa eene mijl van de Travemünder reede, brand geraakt. Zie hier de nadere bijzonderheden van dit ongelukkige voorval, zoo als dezelve langs verschillende wegen is medegedeeld: » De reis van Petersburg had bij het fraaiste weer plaats. Gisteren ochtend (30 Mei) werd de brievenmaal bij Rügen afgegeven. Des avonds omstreeks 11 ure, toen reeds dames en kinderen derzelver slaappleaen hadden betrokken, door de Heeren nog aan den avondmaaltijd of de speeltafel gezeten waren, hoorde men de noordkreet: *Er is brand in het schip!* Spoedig daarna ontwaarde men dan ook rook en vonken uit het ruim waar de stookkamer is, opsliggen. Kapt. Stahl, die zijne tegenwoordigheid van geest niet verloor, maakte van de nog wekkende kracht der machines gebruik, om het land te bereiken en deed slechts met handsputten water in de vlammen werpen, want door de machines te laten stilstaan en de stoomspuiten te heiligen, zouden, bij gemis van het benodigde getal booten en de alsdan ontstane verwarring, misschien al de aan boord zijnde bevonden hebbende personen in de vlammen of de golven busen dood hebben gevonden. De brand sloeg derwijze snel voort dat men ter nauwernood den tijd had om het schip nabij Klun omtrent 100 schreden van het land, op het strand te zetten. De halve de 33 man equipage waren 132 passagiers en 11 rijtuigen aan boord. De angst en verwarring had nu den hoogsten toestand bereid; ieder wilde het eerst gered worden; verscheidene reigers sprongen in het water, andere wilden met geweld de boord losmaken, die bij deze poging brak. Alle aanwezigen zijn intusschen gered, of vijf na, die vermist worden. te weten een zekere Heer van Golowkoff (of Golowin) en een bediende van den Russischen kabinet-kierier Markaloff (beide lijken nog men, zijn reeds aangespoeld), voorts een zekere Heer Meyer chef van eene Suikerfabriek des Heeren Baird te Petersburg benevens twee man der equipage. Van de 11 reiskootsen hebben men twee in zee geworpen, de andere zijn verbrand, als ook een groot gedeelte der passagiers-goederen. Ook het postvak en de depeches van drie koeriers heeft men niet kunnen redden. Van klinkende munt moet zich slechts een vat goud aan boord hebben gevonden, hetwelk men echter hoopt terug te zullen ontvangen. Kapt. Stahl, die slechts op de redding der passagiers was bedacht heeft ook van zijne goederen niets behouden. De meeste passagiers zijn blootschoufde en barrevoets te Travemünde aangekomen. Het schip is gelijk met het water afgebrand; men is thans bezig uit den romp nog te redden wat mogelijk is. Het vaartuig is te Londen geassureerd.

In de prijzen der grauen op de markt te Middelburg, met gisteren geene verandering.

Tarwenbrood het Ned. Pond 18 en een halve cent. Masteluinbrood 17 cent Roggenbrood 15 cent. Volgens Pas.

Beertijdingen.

VLISSINGEN, den 8 Junij. Sedert den 6 dezer zijn alhier ter reede gekomen Voor Brussel bestemd: Catharina, J. G. Juister, van Bergen, met stokvisch en traan. Voor Antwerpen bestemd:

The Soho, T. Whitecombe, van Londen, met passagiers en stukgoederen; Die Hoffnung, C. J. Wilters; die frau Christina, H. O. Christians, beide van Hoekskeel; Freundschaft, A. O. Arias, van Carolinensseel; der vier Gebrüder, C. H. Christians, van Hornemereel; Caroline, F. H. Bonjer, van Embden, alsvyf met haver; Emma, J. M. Fisher, van Pillau; Catharina, H. Oesman, van Hull, beide met spaazad; Jo Reine, J. R. Jansen, van Hull, met manufacturen; Friedland, F. Joffroy, van Rio Janeiro, met koffij; Sarah Abigail, R. Seudder, van Boston; Indian Chief, N. C. Hobron, van Londen, beide met olien, Amphitrite, B. Breckhoff, van Wismar, met lynzaad. Van deze Stad is gezeld:

De jonge Jacob, A. van der Kaa, naar Rotterdam, met stukgoederen. Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van onze reede naar Zee gezeld: Princess Victoria, H. Woodruff, naar Londen, met passagiers en stukgoederen; Menais, J. S. Culler, naar Londen, met passagiers en stukgoederen; Aurora, G. V. Holders, naar New-Port, met ballast.

Advertentien.

AFFAART VAN

Het Stoomjagt Prinses Marianne, Van MIDDELBURG op ROTTERDAM, gedurende de maand Junij 1836.

Van Middelburg.		ur. min.	Van Rotterdam,		ur. min.
Zondag 10,	'smorgens	5.	Maandag 11,	'smorgens	6.
Dinsdag 12,	"	6.	Woensdag 13,	"	8.
Vrijdag 15,	"	4.	Zaterdag 16,	"	11.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.